

nogen vil ægte sin Faster eller Moster. Forholdet er jo ikke det, som det ærede Medlem, om jeg forstod ham ret, udtalte, at en saadan Bevilling altid uden videre gives. Nej, en saadan Bevilling gives kun, naar der ikke mellem de paagældende er en saadan Aldersforskel, at man i den kan se Betæneligheder ved Ægteskabets Indgaaelse. Det maa dog vistnok indrømmes, at naar en ung Mand faar i Sinde at gifte sig med sin Faster eller Moster, som er henad de 50 eller ældre, er der al Grund til at frygte for, at dette mærkelige Valg kan skyldes den Indflydelse paa det unge Menneske, som hans Faster eller Moster gennem Barneaarene har erhvervet over ham, og som han endnu ikke er bleven gammel eller voksen nok til at frigøre sig for. Det er Ægteskaber, der i alt Fald udad til vel nærmest maa betragtes som Monstrøsiteter, og som ikke burde indgaaes. Jeg tror derfor, at det vil være fuldt rigtigt at blive ved den bestaaende Ordning paa dette Punkt, saaledes at man i saadanne Tilfælde skal skaffe Bevilling. Hvor det derimod kun er en mindre Aldersforskel, eller hvor det oplyses, at Ønsket om Ægteskab ikke skyldes uberettiget Indflydelse, men derimod en virkelig Tilbøjelighed, vil der selvfølgelig ikke blive gjort Vanskeligheder ved Bevillingens Meddelelse; lige saa lidt som hidtil.

Det ærede Medlem spurgte med Hensyn til § 1 Nr. 10, om man ved denne Bestemmelse, som den nu er formet, vil ophæve Resten af Bestemmelsen i § 11 i Loven af 1831. Det er naturligvis ikke Meningen. Naar dette ikke udtrykkeligt er sagt i Lovforslaget, ligger det ganske simpelt i, at dette Afsnit udtrykkelig angiver sig som omhandlende de Betingelser for Indgaaelsen af Ægteskabet og de Punkter, hvorom Ægteskabsforstanderen, inden han indstifter Ægteskabet, skal forvisse sig om ere i Orden. Der har derfor ikke været nogen Nødvendighed for under disse Betingelser at indføre Forbudet mod senere at fravige den Overenskomst, der omtales i § 10 Nr. 1; thi det er noget, der ligger helt uden for, hvad Ægteskabsforstanderen skal eller overhovedet kan forvisse sig om i det Øjeblik Ægteskabet indgaaes.

Det ærede Medlem ligesom et andet æret Medlem mente, at det ikke var nødvendigt, at Underøvrigheden skulde gøre Indstilling til Amdraadet om Valget af Ægteskabsforstanderen. Ja, hvis det alene gjaldt om at finde en ansat og dygtig Mand i Kommunen, behøvedes det selvfølgelig ikke, saa vilde Sogneraadets Ind-

stilling være meget naturligere, og ligeledes hvis det blot gjaldt om at tage de Hensyn, som skulle tages ved Valget af Sogneraad- og Amdraadsmedlemmer; men det gælder her ogsaa at tage andre Hensyn, nemlig til den paagældendes rent forretningsmæssige Evne og Øvelse, hans Skrivefærdighed og Evne til at føre Protokoller paa en absolut — jeg kunde gerne sige matematisk — nøjagtig Maade. Man maa nemlig huske paa, at det her drejer sig om Protokoller af den allerstørste Vigtighed, som komme til at gælde for de paagældende Mennesker og deres Efterkommere som Bevismiddel for, at Ægteskabet er indgaaet, og at Børnene, der fødes i det, ere ægte og arveberettigede. Om Protokollernes Beviskraft og Indhold kan der blive Spørgsmaal ved mange Lejligheder og efter mange, mange Aars Forløb. Denne Evne til at føre disse Protokoller er jo i og for sig ikke nødvendig for Medlemmer af Kommunalraadene. Det kommer ikke her saa meget an paa en klar og tydelig Haandskrift, det er ganske andre Egenskaber, det gælder om; og det er godt det samme. Thi skulde man ved Ansættelsen i slige Raad eller ved Kaldelse til Minister tage Hensyn til den paagældendes Haandskrift, vilde jeg have været meget ilde faren og have haft meget smaa Chancer for mig. Naar jeg her har givet Lovforslaget denne Affattelse, har det slet ikke været for at vise nogen som helst Mangel paa Hensyn hverken over for Sogne- eller Amdraadene, men blot fordi jeg har troet, at det af Hensyn til den overordentlig vigtige Opgave det er at føre disse Protokoller saa at sige lige efter en Snor, kunde have sin Betydning, at ogsaa Underøvrigheden havde Lejlighed til at udtale sig om den paagældendes Kvalifikationer. Det er jo ikke saaledes at forstaa, at Amdraadene ere nødte til at tage den, som Underøvrigheden indstiller. Det er blot en Forslagsret, som gives Underøvrigheden. Men skulde man, uagtet det slet ikke er en kommunal Sag, det drejer sig om, vilde foretrække, at dette om Underøvrighedens Indstilling slettes, er det noget, som man selvfølgelig kan forhandle om, og som vi ogsaa kunne naa til Enighed om.

Det ærede Medlem rejste Spørgsmaalet med Hensyn til Lovens Ikrafttræden, idet han mente, at Bestemmelsen i § 24 om, at det ved kongelig Anordning skal bestemmes, til hvilket Tidspunkt Loven om Ægteskabs Indgaaelse for Ægteskabsforstandere skulde træde i Virksomhed, var alt for ubestemt, man maatte have et be-